

Det kan vara av stort värde att sammanställa närbesläktade söndagar och så granska deras psalmer. En sådan grupp bilda tydligen Kristi Förklarings dag, 12 sönd. e. tref. och 17 sönd. e. tref. I förslaget har ps. 328 utplockats på alla dessa tre söndagar. Enligt min mening borde den i sin helhet få utgöra introitus på en av dessa dagar, kanske helst på Kristi Förklaring, ehuru den passar väl även på 12 S. e. tref. Till introitus på de två återstående kunde användas 330: 1—3 och 325: 1—3, visserligen mycket vanliga men dock mycket goda ingångspsalmer. Till gradual på 12 S. e. tref. anser jag 329 vara den bästa.

En annan grupp bildas av 2, 10 o. 20 efter trefaldighet. Den första av dessa söndagar har till introitus fått 163: 4; men den versen har ej den rätta introitus-stämningen. Bättre 165: 4 eller ännu hellre 164: 1, 2 med 163: 4—7 såsom gradual. — Att börja en gradual med orden »men ack» anser jag vara en omöj-

lighet. 527: 4—6 på 10 S. e. tref. måste därför strykas. I stället föreslås 426: 3—5 eller 172: 1—6 med 165: 4 till introitus. — På 20 S. e. tref. är 184 given såsom gradual; men varför ej verserna 2—5 i st. f. 4—6? Introitus 450: 1, 2 har jag visst själv föreslagit, men jag skulle ej ogärna se den utbytt mot 173: 1, 2, i vilket fall 22 S. e. tref. finge 189: 1, 2.

Andra grupper äro söndagarna om den kristliga kärleken (4, 6, 13 o. 22 e. trefald.), samt söndagarna om tron (3 e. trettondedagen, 2 i fastan, 11, 19 o. 21 e. trefald.). I fråga om dessa har jag intet annat bestämt önskemål än att gradualen på 13 S. e. tref. får omfatta verserna 6—8 i st. f. 8—10.

Synnerligen önskvärt vore, om diskussionen i denna fråga bleve mera allmän. Här är ju ett område, där präster och organister ha en ständig erfarenhet och där de måste bilda sig en mening.

D. Glimborg.

Credo.

(Till musikbilagan).

Trosbekännelsen i högmässan är visserligen avsedd som en bekännelse till den treenige Guden. Men dess plats omedelbart efter evangeliet förlänar den lika mycket karaktären av en lovsång över Guds välgärningar. Den har därför av ålder sjungits och kan fortfarande enligt vår kyrkohandbok sjungas. 1894 års handbok har tvenne alternativ till credo: dels Apostolicum, avsett för läsning, dels Luthers credopsalm, avsedd för sång. Vill man sjunga trosbekännelsen, är

man sålunda närmast hänvisad till nr 17 i vår psalmbok.

Sedan 1917 är emellertid som ett tredje alternativ, avsett för högtidsdagar, det s. k. Nicenska credo infört i handboken. Huru skall detta utföras? Där om säges intet uttryckligen. Det placeras blott efter de båda andra alternativen med anvisningen: »Å de större högtidsdagarna må kunna användas följande trosbekännelse». Härav synes framgå, att även om man närmast tänkt sig Nicenum läst, lägger

likväl icke handbokens föreskrift något direkt hinder i vägen för att detsamma sjunges. Denna tolkning synes i all synnerhet sannolik, när man tar i betraktande, att Symbolum Nicenum i 1693 års handbok (sålunda till 1811) stod föreskrivet på »Högtids- och store Bönedagar», avsett att sjungas, varför ock 1697 års koralpsalmbok upptager melodi därtill. 1926 års handboksförslag hade ock för att undanrödja möjliga tvivel uttryckligen satt i anvisningen rörande Nicenum, att detsamma skulle kunna läsas eller sjungas.

Sjungandet av Nicenum har emellertid stött på det hindret, att någon musik till detsamma icke funnits tillgänglig. Detta hinder har det varit min avsikt att undanrödja genom den melodi, som meddelas i detta nummers musikbilaga.

Vid upptagandet av en melodi till credo ligger det givetvis närmast till hands att vända sig till 1697 års koralpsalmbok och framdraga dess melodi, som ända tills för ungefär ett sekel sedan kunde sjungas i de svenska kyrkorna. Det är ock, vad som här skett. Melodien n:r 5 i nämnda koralpsalmbok har varit min huvudkälla. Därjämte har jag

ock anlitat handskriften i Linköpings stiftsbibliotek »Teol. 230» (en mässbok från Rinna socken i Östergötland, härstammande från senare delen av 1600-talet) samt det nuvarande Graduale Romanum. Det är uppenbart, att de båda svenska källorna på flere punkter uppvisa yngre drag. Dock har det syns mig önskvärt att vid detta första försök så mycket som möjligt bibehålla den melodiform, som senast ägt burskap inom den svenska kyrkan och blivit beklädd med den gamla psalmbokens auktoritet.

Melodien härstammar från medeltidens sista skede (1400-talet) och förråder enligt Wagner fransk härkomst.

Vad utförandet beträffar, måste detta credo, liksom all gregoriansk musik, utföras i raskt, livligt tempo. Hela credo behöver icke taga längre tid i anspråk än $3\frac{1}{2}$ —4 minuter. Prästen bör intonera: »Jag tror på en enda Gud». Därpå sjunges helst det övriga så, att tvenne varandra avlösande körer (t. ex. en manskör och en kvinnokör) omväxla med var sin »vers». Amen sjunges av båda körerna tillsammans.

Knut Peters.

Kyrkosångsmötets eftermäle i utlandspressen.

I.

Till höstens stora kyrkosångsmöte i Linköping hade de nordiska grannländerna och Tyskland sänt representanter. Åtskilliga av dessa ombud hava efter hemkomsten i pressen delgivit sina intryck från mötet. Några av dessa skildringar hava kommit redaktionen till handa, och i förlitande på att våra läsare intressera sig för huru svenskt kyrkosångsarbete bedömes av en icke svensk skall i detta och föl-

jande nummer några utdrag lämnas ur dessa artiklar.

Vi begynna med återgivandet av delar ur en entusiastisk skildring av den norske prästen, pastorn vid Ullern Kirke, Oslo, A. Fasmer Dahl, en av de ledande krafterna i Kirke-musikforeningen för Bjørgvin bispedöme, vilken förening han representerade vid mötet. Han skriver i Oslos Aftenavis för den 28 okt. 1927 följande: